ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **RAGNES, s.r.o.,** se sídlem Kladská 1/84, Hradec Králové, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2017, č. j. 30 A 32/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Kostelec nad Orlicí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 11. 2015, č. j. ODOŽÚ 730/2015-22537/2015-jj-050-jj, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl dopustit tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel osobního automobilu tovární značky Audi A4, r. z. X, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Označené vozidlo měl blíže neustanovený řidič ponechat stát dne 6. 2. 2015 kolem 16:50 hod. na pozemní komunikaci v ulici Komenského v obci Kostelec nad Orlicí, kraj Královéhradecký, v rozporu s dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, v takto označeném silničním úseku. Popsaným jednáním měl stěžovatel porušit § 4 písmeno c) zákona o silničním provozu a dopustit se jednání, které naplňuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Proti rozhodnutí správního orgánu

I. stupně podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2016, č. j. KUKHK-6636/DS/2016/GL, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Krajský soud k žalobním námitkám nejprve dovodil, že dle konstantní judikatury správním orgánům, které projednávají obvinění ze správního deliktu, neplyne ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), povinnost nařídit ve všech případech ústní jednání (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46). K argumentaci stěžovatele, že správnímu orgánu I. stupně bylo předcházejícím zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 10. 2015 přikázáno konat ve věci ústní jednání, krajský soud uvedl, že v tomto rozhodnutí žalovaný pouze uvedl, že nenařízení ústního jednání je „*problematické*“ a dal ke zvážení, aby správní orgán I. stupně ústní jednání provedl, nicméně mu to nepřikázal. Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že v nyní projednávané věci nebylo k dosažení účelu správního řízení nutné konat ústní jednání. Jednalo se o jednoduchý skutkový stav, stěžovatel se mohl opakovaně k předmětu správního řízení vyjádřit a svá stanoviska doložit důkazními prostředky; s jím uplatněnými námitkami se správní orgány řádně vypořádaly.

[4] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku stěžovatele, že řízení bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť správní řízení bylo zahájeno se stěžovatelem jako provozovatelem vozidla, aniž by byly učiněny kroky ke zjištění pachatele přestupku. Krajský soud popsal úkony správního orgánu I. stupně, které směřovaly k navázání kontaktu se stěžovatelem označenému řidiči L. Y., avšak nebyly úspěšné; jmenovaný se nemá na území České republiky nacházet. Za této situace podle názoru krajského soudu neměl správní orgán I. stupně důvod stěžovatele v tomto směru předvolávat k podání vysvětlení a vyzývat jej k označení dalších důkazů. Správní orgán I. stupně učinil patřičné kroky ke kontaktování údajného řidiče vozidla stěžovatele; skutečnost, že tato osoba je spojována s dalšími případy v obdobných věcech, nebyla stěžejní pro rozhodnutí o správním deliktu.

[5] Krajský soud dále k žalobní námitce týkající se zániku odpovědnosti stěžovatele za spáchání správního deliktu uvedl, že se na nyní projednávaný případ vztahuje § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, dle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 – 45). Krajský soud dospěl k závěru, že lhůta pro zánik odpovědnosti stěžovatele za správní delikt nezanikla (dosud neuplynula čtyřletá lhůta pro její zánik), přičemž správní řízení bylo zahájeno do dvou let ode dne, kdy se správní orgán I. stupně dozvěděl o odpovědnosti stěžovatele za dotčený správní delikt (§ 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu).

[6] Podle názoru krajského soudu bylo také dostatečně provedeno vymezení místa spáchání správního deliktu. Vozidlo stěžovatele nepochybně stálo v působnosti značky B

pokračování

28 „Zákaz zastavení“, což také plyne z obsahu správního spisu a vyhotovené fotodokumentace. Krajský soud konstatoval, že za situace, v níž byl jednoznačně prokázán skutkový stav, nebylo bezprostředně nutné v tomto konkrétním případě uvádět také další údaje o místu spáchání správního deliktu. V této souvislosti krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelem označená judikatura není na projednávanou věc přiléhavá, neboť se týká zcela jiných skutkových okolností.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d). s. ř. s.

[8] Stěžovatel vytkl, že krajský soud nevypořádal žalobní námitku, v níž bylo namítáno, že správní orgán I. stupně neprovedl jím navržený důkaz - svědeckou výpověď jím oznámeného řidiče – L. Y. Správní orgán I. stupně pouze uvedl, že provedení důkazu svědeckou výpovědí jmenovaného zamítá, aniž by odůvodnil, proč tak učinil.

[9] Stěžovatel dále uvedl, že jeho odpovědnost za správní delikt zanikla, neboť zákon o silničním provozu neobsahuje úpravu zániku odpovědnosti za správní delikt; je proto nutné vycházet analogicky, resp. subsidiárně ze zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, dle kterého je úprava zániku odpovědnosti za správní delikt komplexně řešena v zákoně o silničním provozu. Podle stěžovatele v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu je obsažena pouze úprava lhůty k zahájení řízení, a to dvouletá subjektivní lhůta a čtyřletá objektivní lhůta. Uvedené stěžovatel dovozuje z jazykového výkladu dotčeného ustanovení, přičemž dle jeho názoru se čtyřletá objektivní lhůta váže na část věty týkající se zahájení řízení a nikoli zániku odpovědnosti. Na zánik odpovědnosti za správní delikt je nutné dle názoru stěžovatele subsidiárně použít zákon o přestupcích, podle něhož odpovědnost za přestupek zaniká po uplynutí jednoho roku ode dne jeho spáchání.

[10] Stěžovatel rovněž namítl nedostatečnou specifikaci místa spáchání správního deliktu. Dle jeho názoru neobstojí vymezení místa spáchání správního deliktu pouze názvem ulice, která je dlouhá 1,5 km a je zde několik dopravních značek B 28, jakož i několik míst, kde je možné zastavit vozidlo v souladu se zákonem. Stěžovatel má za to, že je nutná další bližší specifikace tohoto místa, neboť jinak nelze zjistit, zda jednání stěžovatele bylo skutečně protiprávní. Na rozdíl od krajského soudu se stěžovatel domnívá, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, je v nyní projednávané věci přiléhavý, neboť dle stěžovatele obsahuje obecný závěr, že *„v případě, kdy v jedné ulici existuje odlišná právní úprava parkování v jejich jednotlivých úsecích, je nutné konkretizovat místo ve výroku rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, ve kterém z těchto úseků bylo vozidlo zaparkováno.“*

[11] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou vymezení místa spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tuto námitku Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal.

[17] Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

[18] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Tomu korespondující míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, nebo ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37).

[19] V projednávaném případě požadavky judikatury na vymezení místa spáchání skutku ve výroku splněny byly. Výrok v relevantní části uvádí, že *„dne 6. 2. 2015 kolem 16:50 hod. na pozemní komunikaci ulice Komenského v obci Kostelec nad Orlicí, kraj Královéhradecký, blíže neustanovený řidič motorového vozidla zn. Audi A4, rz. X, ponechal stát vozidlo v rozporu s dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, v takto označeném silničním úseku.“* Z výroku je zřejmé, že jednáním, které má být sankcionováno je, že stěžovatel umožnil, aby neznámý řidič zaparkoval vozidlem tam, kde to není podle místní úpravy dovoleno. Navíc je ve výroku určen i přesný okamžik, ve kterém k tomuto skutku mělo dojít. Záměna s jiným skutkem proto nehrozí (k dostatečnému vymezení skutku ve výroku rozhodnutí při téměř identické formulaci vymezení skutku srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 – 30, a ze dne 6. 4. 2017, č. j. 1 As 347/2016 - 42).

[20] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, na který stěžovatel ve své argumentaci odkazuje, není na projednávanou věc přiléhavý. Stěžejní důvod uvedeného rozsudku totiž spočíval v tom, že ve správním řízení nebylo postaveno na jisto, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo a že toto zjištění nenalezlo odraz ve výroku správního rozhodnutí. Oproti tomu z výroku, jakož i z podkladů založených ve správním spisu (zejména situační mapa místa spáchání správního deliktu a fotodokumentace) v nyní projednávané věci je zřejmé, že vozidlo stěžovatele stálo na místě, kde podle právních předpisů stát nemělo – v úseku zákazu zastavení (značka B 28). Místo, kde vozidlo stálo, bylo proto ve výroku správního rozhodnutí dostatečně přesně specifikované. Ačkoli jsou tedy na specifikaci místa spáchání dopravního přestupku, resp. správního deliktu kladeny vysoké nároky, je nutné především vycházet z toho, zda konkrétní skutkové okolnosti umožňují popis místa spáchání přestupku dostatečně individualizovat, aby nedošlo k záměně s jiným skutkem.

[21] Nejvyšší správní soud dále posuzoval kasační námitku, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že se nevypořádal se žalobní námitkou ohledně neprovedeného důkazu (výslechu svědka L. Y.) správním orgánem I. stupně.

[22] Této námitce přisvědčit nelze. V prvé řadě je třeba v této souvislosti zdůraznit, že stěžovatel v žalobě zejména namítal, že správní orgán I. stupně před zahájením správního řízení se stěžovatelem neučinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla – pachatele přestupku. Stěžovatel pak teprve následně v žalobě v souvislosti s námitkou týkající se ústního jednání namítl, že správní orgán I. stupně uvedl, že stěžovatelem navržený důkaz, tj. provedení svědeckého výslechu L. Y., zamítá, přičemž dále se podle stěžovatele měl správní orgán. I. stupně věnovat zdůvodnění, proč *„oznámený řidič nemohl být řidičem“*. Obě uvedené námitky přitom spolu logicky souvisí a nelze je v rámci hodnocení rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu posuzovat odděleně, ale naopak v jejich vzájemném kontextu.

[23] Již z citace druhé z uvedených žalobní námitek je zjevné, že správní orgán I. stupně dle tvrzení samotného stěžovatele neprovedení navrženého důkazu (svědeckého výslechu L. Y.) zdůvodnil; neprovedl jej prostě proto, že na základě jiných důkazů dospěl k závěru,

že tato osoba řidičem být nemohla a zejména tuto osobu ani nelze kontaktovat. Označení této osoby řidičem vyhodnotil správní orgán I. stupně jako účelové a obstrukční. S těmito závěry se ztotožnil rovněž žalovaný, jehož rozhodnutí tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008 - 198, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Kasační námitka v tomto směru vznesená proto není důvodná; rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou v uvedeném směru přezkoumatelná.

[24] Krajský soud se pak těmito žalobními námitkami zabýval zejména na str. 10 a násl. napadeného rozsudku, přičemž s odkazem na postup správního orgánu I. stupně konstatoval, že stěžovatelem označený údajný řidič L. Y. není kontaktní, na území České republiky měl povolen pobyt do 31. 7. 2004 za účelem zaměstnání a do 10. 11. 2005 za účelem podnikání. Dne 11. 4. 2011 sice podal jmenovaný žádost o mezinárodní ochranu, ale řízení o této žádosti bylo pravomocně zastaveno ke dni 22. 9. 2011; stěžovatelem osoba označená jako řidič předmětného vozidla by se tedy na území České republiky neměla vůbec nacházet. Krajský soud konstatoval, že ve směru navázání kontaktu s L. Y. učinily správní orgány všechny potřebné kroky, byť se jmenovaného kontaktovat nepodařilo.

[25] Krajský soud se tedy v napadeném rozsudku podrobně zabýval otázkou osoby L. Y. jako údajného řidiče vozidla stěžovatele, otázkou možnosti jeho kontaktování, jakož i tím, že by se na území České republiky nejméně od 22. 9. 2011 neměl až dosud nacházet. Za této situace je z napadeného rozsudku zřejmé, že se v naznačeném směru krajský soud vypořádal se všemi stěžovatelem vznesenými žalobními námitkami; se závěry správních orgánů se ztotožnil a konstatoval, že správní orgány opatřily sadu důkazů, které ve vzájemné souvislosti nezakládají pochyb o jejich správnosti a úplnosti, přičemž současně vyvracejí žalobní námitky.

[26] Pro úplnost je nutné v této souvislosti dodat, že zastává-li stěžovatel názor, že *„neprovedl-li správní orgán důkazy, které žalobce ke své obhajobě navrhl, jde o podstatnou vadu řízení, pro kterou je nutné rozhodnutí zrušit“*, nelze mu bez dalšího již s ohledem na výše uvedené přisvědčit. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48, podle něhož*: „Podle druhé věty ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“* V nyní projednávané věci ovšem správní orgány popsané povinnosti, jak výše uvedeno, dostály a krajský soud jejich závěry správně aproboval. Za situace, kdy je stěžovatelem označená osoba objektivně nekontaktní, je logické, že její svědecký výslech provést nelze.

pokračování

[27] Nadto nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí je také Nejvyšší správní soud nucen přisvědčit závěrům správních orgánů a krajského soudu, že uvedení osoby L. Y. stěžovatelem jako údajného řidiče jeho vozidla, resp. svědka, lze považovat za nevěrohodné a účelové. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že tato osoba se v době spáchání posuzovaného protiprávního jednání s pravděpodobností hraničící s jistotou na území České republiky již nezdržovala (řízení o žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu bylo pravomocně zastaveno již ke dni 22. 9. 2011 a ke spáchání posuzovaného skutku došlo až dne 6. 2. 2015) a především je tato osoba zástupcem stěžovatele ve správním řízení, tj. společností FLEET CONTROL, s. r. o., jako údajný řidič v obdobných případech opakovaně označována, jak je známo zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2018, č. j. 6 As 193/2017 – 52). Lze si přitom jen stěží představit, že by se L. Y. opakovaně na různých místech dopouštěl protiprávního jednání s různými vozidly různých provozovatelů.

[28] Další kasační námitka stěžovatele se týkala zániku odpovědnosti za správní delikt. Dle stěžovatele je nutné na nyní projednávaný případ použít subsidiárně zákon o přestupcích, neboť zákon o silničním provozu tuto úpravu neobsahuje a upravuje pouze lhůty k zahájení řízení.

[29] Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

[30] Stěžovatel dovozuje, že jestliže je uvedená čtyřletá lhůta lhůtou k zahájení řízení o správním deliktu, pak je zákonná úprava správního deliktu deficitní – chybí zde upravení lhůty k projednání deliktu.

[31] Výkladem citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 – 45, a dospěl k závěru, že § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu je třeba rozumět tak, že *„odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let, kdy byl delikt spáchán. Uplynutím 4 let provždy zaniká možnost správního orgánu uložit pachateli trest. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. Toto ustanovení zakládá subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtu odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Subjektivní lhůta spočívá v tom, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Objektivní lhůta zase říká, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Spojení „nejpozději do“ 4 let nemíří na nutnost, aby správní orgán do 4 let zahájil řízení, ale na to, že prekluze nastává „nejpozději do“ 4 let od spáchání deliktu; prekluze může nastat i dříve, a to uplynutím subjektivní lhůty 2 let.“*

[32] Z uvedeného vyplývá, že v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu je upravena subjektivní i objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt. Jestliže tedy krajský soud v napadeném rozsudku vycházel při posuzování zániku odpovědnosti za správní delikt z tohoto ustanovení, a nikoli dle úpravy provedené zákonem o přestupcích,

postupoval správně a nedopustil se žádného pochybení. Ani této námitce stěžovatele tedy nelze přisvědčit.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 28. června 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu